

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 9^ο

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 102

Πολιτεία

ΤΟ ΛΑΔΙ ΤΟΥ ΚΑΝΤΗΛΙΟΥ

Ο Άγιος Νήφων είχε την έξης θαυμαστή συνήθεια: Όταν έπρόκειτο να κοιμηθῆ λίγο, έστρωνε πρώτα στή γῆ πέτρες κι εκεί επάνω έρριχνε ένα μικρό στρώμα. Έπειτα έψαλλε νεκρώσιμους ύμνους, σάν να λογάριζε να θάψη τόν έαυτό του, κι έλεγε από στήθους τέσσερεις Άποστόλους, τέσσερα Εύαγγέλια και μερικά άλλα. Τέλος, σταυρώνοντας τῆ στρωμνή του τρεις φορές ξάπλωνε, βάζοντας και μία πέτρα για προσκεφάλι.

Συχνά του έκαναν στόν ύπνο επίθεσι οί δαίμονες. Τόν ένοχλοῦσαν και δέν τόν αφήναν να κοιμηθῆ. Έπαιρνε τότε τό ραβδί του και μέ τήν πνευματική δύναμι, πού του χάριζε ή προσευχή, τούς χτυποῦσε άγρια, περιγελώντας τήν άδυναμία τους. Τόσο, πού οί δαίμονες τά είχαν χαμένα μαζί του.

- Τι να κάνουμε μ' αυτόν τόν σκληροτράχηλο; άναρωτιόνταν. Τῆ μία μᾶς χτυπά και τήν άλλη μᾶς βρίζει κι έξευτελίζει όλόκληρη τῆ γενιά μας.

Μία βραδιά λοιπόν, πού κοιμόταν λιγάκι ο δούλος του Θεού, έρχεται ο διάβολος κρατώντας άξίνη και θέλοντας να τόν χτυπήσει. Ξαφνικά όμως, κατατρομαγμένος, ώρμησε πάλι έξω θορυβώντας και χάθηκε σάν καπνός. Φεύγοντας έτριζε τά δόντια του και έλεγε:

- Ω Μαρία, παντού μέ καις έσύ, προστατεύοντας τουτον τόν ξεροκέφαλο.

Ακούγοντας τά λόγια αυτά ο Άγιος Νήφων κατάλαβε, οτι ή Θεοτόκος τόν υπερασπίζει και τόν φυλάει. Κι αυτό, γιατί κάθε βράδυ πρίν κοιμηθῆ, επαιρνε πάντα λάδι από τό καντήλι της και άλειβε τό μέτωπο, τ' αυτιά του και όλα του τά αισθητήρια. Για τούτο κατατροπώθηκε ο διάβολος κι έξαφανίσθηκε.

Από τότε είδε τῆ δύναμι πού είχε τό λάδι αυτό της Θεοτόκου και όλων των Αγίων και έδινε συχνά στους γνωστούς του, συνιστώντας τους ν' αλείβωνται πρίν κοιμηθούν. ✠

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✠ Μεγάλη σημασία στήν πνευματική εξέλιξι των απογόνων έχει ή πνευματική κατάσταση των γονιών και ή γενιά των προγόνων. Έχει μεγάλη σημασία ή ρίζα.

✠ Να μή γνωστοποιει ο πιστός στους ανθρώπους τήν έξομολόγησί του ή τῆ ζωή του ή τήν πνευματική του εργασία. Όλα να γίνονται έν κρυπτῶ και κατόπιν συμβουλήσ του πνευματικού μόνον.

† Γέρων Ιάκωβος

✠ Όταν είμαστε ταπεινοί και πράοι ο Θεός θα μᾶς δώσει χαρίσματα. Γι' αυτό να πιστεύουμε και να λέμε πώς είμαστε "άχρειοι δούλοι", όσα καλά κι αν έχουμε.

✠ Αν σου έλθει ο λογισμός να κατακρίνης κάποιον, να σκεφτῆς πρώτα οτι έσύ είσαι πιό άμαρτωλός από αυτόν.

† Γέρων Εύμένιος

✠ Η ζωή του κόσμου οργανώνεται γύρω από μερικά ανθρώπινα πάθη και ή πνευματική ζωή βρίσκεται στο περιθώριο. Όφείλουμε ν' αντιστρέψουμε τήν κατάσταση, να τοποθετήσουμε τήν πνευματική ζωή στήν καρδιά τῆς ζωῆς μας.

✠ Ο άγώνας για τῆ σωτηρία μπορεί να είναι κάποτε πολύ απλός και πρωτόγονος, άλλοτε πάλι πολύ περίπλοκος, πέρα από κάθε ανθρώπινη δύναμι.

† Γέρων Σωφρόνιος (Ζαχάρωφ)

✠ Εκείνος πού τaráσεται δέν σκέπτεται λογικά, ορθά. Κάμνε ύπομονήν και θα βραβευθῆς μέ στέφανον.

✠ Ξέρεις τί μάστορας είναι ο πειρασμός; Τά ελάχιστα τά κάνει μεγάλα.

† Γέρων Άμφιλόχιος

✠ Οί φθονεροί οὔτε εις τόν πρόσκαιρον κόσμον, οὔτε εις τόν αιώνιον βρίσκουν άναπαυσιν. Μέ τίποτε δέν εύχαριστοῦνται, διότι ο φθόνος τούς κατατρώγει, όπως ή σκουριά φθείρει τόν σίδηρον.

† Γέρων Φιλόθεος

Δημήτριος, τόν πλησίασε, κράτησε τό χέρι του καί τοῦ εἶπε εὐγενικά νά πάη πρὸς τόν Δεσπότη Χριστό. Ὁ Χριστός εἶπε: "Ἀφῆσέ τον, δέν εἶναι ἀκόμα καιρός" καί ὁ Ἅγιος Δημήτριος τόν ἀφῆσε.

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος διηγήθηκε τό ὄραμά του στὸν πνευματικό του, ὁ ὁποῖος τοῦ συνέστησε νά κάνη ὑπομονή, διότι δέν ἦταν ἀκόμη καιρός. Ἀργότερα ἄκουσε στήν ἀνάγνωσι τόν λόγο τοῦ Προφήτου Ἰερεμία "ὁ ἐξάγων ἄξιον ἐξ ἀναξίου ὡς τό στόμα μου ἔσται" (ιε' 19) καί ἔβαλε στὸν νοῦ του νά κάνη τὴν ἀδελφή του Χριστιανή. Παρακάλεσε καί τοῦ δόθηκε ἡ ἄδεια νά πάη στίς Κυδωνίες, ὅπου ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ κάποιον Τοῦρκο καί παραπέμφθηκε στὸν κριτή. Βασανίσθηκε καί ὠδυνήθηκε στίς φυλακές, ὅπου τὸν ἐπισκέπτονταν πολλοὶ Χριστιανοὶ γιὰ νά τὸν ἐνθαρρύνουν.

Μία νύχτα ἐμφανίσθηκε μπροστά του ἡ Κυρία Θεοτόκος μέ λαμπρότητα καί τοῦ εἶπε: "Χαίροις, Κωνσταντίνε, πιστέ θεράπον τοῦ Υἱοῦ μου καί ἐμοῦ τῆς Μητρός Του· διὰ τὴν συνέχειαν τῆς τοῦ ὀνόματός μου ἐπικλήσεως, ἰδοῦ, ἦλθον πρὸς σέ καί γίνωσκε ὅτι θέλημα τοῦ Υἱοῦ μου εἶναι νά μαρτυρήσῃς εἰς τὴν συνώνυμόν σου βασιλίδα τῶν πόλεων καί νά τελειώσῃς τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως· εἶπέ ὁθεν εἰς τὸν λαόν ταύτης τῆς πόλεως ἐκ μέρους μου, ἵνα μὴ πλέον δέωνται ὑπὲρ σοῦ λιτανεύοντες· ἀλλὰ μάλιστα ἐπῆρεπε διὰ παντός νά δέωνται δι' ἑαυτούς, ἵνα μὴ ἐπέλθωσιν αὐτοῖς αἱ μέλλουσαι συμφοραὶ· διότι ἀπεφασίσθη νά καῖ ἡ πόλις αὕτη, ὡς τῶν Σοδομιτῶν, ἐπειδὴ καί αὐτοὶ ἐκείνων τὰς πράξεις ἐζήλωσαν· διὰ δὲ τὴν ἀνομβρίαν δι' ἣν δέονται, ὅταν μέλλῃς νά εἰσέλθῃς εἰς τό πλοιάριον, θά ἀφήσωσι τὰ νέφη τὰ ὕδατα αὐτῶν".

Ὁ ἡγεμὼν τῶν Κυδωνιῶν, βλέποντας τὴν καρτερία καί τό ἀμετάθετο τῆς γνώμης του, ἀποφάσισε νά τὸν στεῖλῃ στό Βυζάντιο. Μόλις μπῆκε ὁ Μάρτυς στό πλοῖο, ὅπως εἶχε προεῖπει ἡ Θεοτόκος, ἄρχισε νά βρέχῃ καταρρακτωδῶς. Ὄταν ἐφθασε στήν Κωνσταντινούπολι, τὸν παρέλαβε ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως τὸν μαστίγωσε καί τὸν φυλάκισε. Ὁ Ἅγιος ζήτησε ἕναν πνευματικό καί ἀφοῦ ἐξομολογήθηκε, τοῦ εἶπε: "Προσέχετε νά μὴ τολμήσῃ κανεὶς νά δώσῃ χρήματα πρὸς ἀπελευθέρωσίν μου· διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τελειώνει ὁ ἀγὼν μου, καθὼς ἡ Δέσποινα μου ἐφανέρωσε· πλὴν νά δώσῃς εἰς τὸν Παναγιώτατον κύρ Γρηγόριον ἀσπασμούς ἐκ μέρους μου, ὅστις μέ ἡξεύρει τίς εἶμαι καί νά εὐχεται ὑπὲρ ἐμοῦ".

Σαράντα ἡμέρες κράτησε τό μαρτύριο τοῦ Ἁγίου. Οἱ διώκτες του χρησιμοποίησαν κάθε μέσον γιὰ νά τὸν κάνουν ν' ἀπαρνηθῇ τὴν πίστι του. Ἀπὸ κάθε εἴδους βασανιστήρια, μέχρι ὑποσχέσεις γιὰ πλοῦτο καί ἀξιώματα. Ὄταν ὁ κριτὴς του πείσθηκε, ὅτι ὅλα ἦταν ἀνώφελα, διέταξε τὸν ἀπαγχονισμό του. Ἦταν 2 Ἰουνίου τοῦ 1819. Τόσο μάλιστα ἦταν τό μένος τῶν ἐκτελεστῶν του, ὥστε ἔσκαψαν καί τὸν ἐνταφίασαν στὰ τουρκικὰ μνήματα, γιὰ νά μὴ λάβουν τό πάνσεπτο λείψανό του οἱ Χριστιανοὶ καί τό τιμήσουν. ❖

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Ἦταν κάποιος νέος σὲ μία πόλι, ὁ ὁποῖος ἔκανε πολλές καὶ φοβερὲς αμαρτίες. Κάποτε ὅμως μέ τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἦλθε σὲ κατάνυξι καί μετάνοια γιὰ τίς πολλές του αμαρτίες, πῆγε στό κοιμητήριο καί κλείσθηκε μέσα σ' ἕναν τάφο καί πεσμένος μπρούμυτα στέναζε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του θρηνολογώντας τὴν προηγούμενὴ ζωὴ.

Ὅταν πέρασε μία ἐβδομάδα, ἦλθαν οἱ δαίμονες τῆ νύκτα στὸν τάφο καί φώναζαν:

"Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος ὁ μιάρος, ὁ ὁποῖος ἐζήρησε μέ ἀσέλγεια, τώρα δὲ ξαφνικά μᾶς κάνει τὸν σῶφρονα καί ἐγκρατῆ; Καί ὅταν πλέον δέν μπορεῖ, τότε Χριστιανὸς θέλει νά εἶναι καὶ εὐτακτος; Καί τί καλὸ περιμένει, ἀφοῦ γέμισε μέ τὰ δικά μας κακά; Δέν θά σηκωθῆς ἀπ' ἐκεῖ γρήγορα; Δέν θά ἔλθῃς μαζί μας γιὰ τὰ συνηθισμένα; Σέ περιμένουν οἱ πόρνες καί οἱ κάπηλοι. Δέν θά ἔλθῃς ν' ἀπολαύσῃς τίς ἐπιθυμίες σου; Ἐχει χαθεῖ κάθε ἐλπίδα σωτηρίας σου καί ἔρχεται γρήγορα ἡ καταδίκη σου, μέ τό νά σκοτώσῃς τὸν ἑαυτό σου. Καί γιατί βιάζεσαι νά τιμωρηθῆς, ἄθλιε; Γιατί φιλονικεῖς, νά σοῦ ἔλθῃ τό γρηγορότερο ἡ δίκη; Ἐκανες κάθε ἀνόμημα, ἐγίνες δικὸς μας καί τολμᾶς νά δραπετεύῃς; Δέγ ἀποκρίνεσαι; Δέν συμφωνεῖς; Δέν θά ἔλθῃς μαζί μας;"

Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος συνέχιζε τό πένθος καί τοὺς στεναγμούς καί δέν τοὺς ἀπάντησε, σάν νά μὴ τοὺς ἄκουσε, κι ἐκεῖνοι ἐπειδὴ δέν κατάρθωσαν τίποτε, τὸν ἐπιασαν καί τὸν ἔδειραν σκληρά κι ἀφοῦ κατεπλήγωσαν ὅλο τό σῶμα του, τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένο κι ἐφυγαν.

Ὁ πρῶν ἄσωτος συνέχισε τοὺς στεναγμούς τῆς μετανοίας. Στό μεταξύ οἱ οἰκεῖοι του τὸν ἀνεζήτησαν καί ἀφοῦ τὸν βρῆκαν κι ἔμαθαν τὴν αἰτία τῆς συμφορᾶς, ἀξίωσαν νά τὸν πάρουν πάλι στό σπίτι, αὐτὸς ὅμως δέν δέχθηκε.

Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα τὸν ἐπισκέφθηκαν πάλι οἱ δαίμονες καί τὸν ὑπέβαλαν σὲ χειρότερα βασανιστήρια ἀπὸ τὰ πρῶτα. Μετὰ πάλι ἦλθαν οἱ οἰκεῖοι του, οἱ ὁποῖοι δέν τὸν ἐπειθαν ν' ἀφήσῃ τὸν τάφο, διότι ἔλεγε ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος:

"Εἶναι καλύτερα νά πεθάνω παρά νά γυρίσω στήν πρώτη ἄσωτία".

Τὴν τρίτη νύκτα τοῦ ἐπιτέθηκαν πάλι οἱ δαίμονες καί τὸν βασάνισαν μέ τόση ἀγριότητα, ὥστε παρά λίγο θά τὸν σκότωναν. Ὄταν ὅμως εἶδαν, ὅτι τελικά δέν ἀλλάζει γνώμη, ὑποχώρησαν φωνάζοντας:

"Ἐνίκησες, ἐνίκησες, ἐνίκησες!"

Καί στό ἐξῆς δέν συνάντησε κανένα πειρασμό, ἀλλὰ ἐξάσκησε καθαρὰ τίς ἀρετές, μένοντας μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του στὸν τάφο καί ἐγίνε τίμιος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τό χάρισμα τῆς θαυματουργίας. ❖

Ο Άγιος Νεομάρτυς Κωνσταντίνος γεννήθηκε στη Μυτιλήνη από Άγαρηνούς γονείς. Σέ νεανική ηλικία έγκαταστάθηκε οικόγενειακώς στη Σμύρνη, όπου συνήθισε νά πηγαίνει στη Μητρόπολι. Έκει ήταν ένας γέρον πνευματικός, τόν οποίο ό νεαρός παρακαλούσε: "Πνευματικέ, κάνε μου λίγη ανάγνωσι ν' άκούσω". Καί άκουγε μ' ευχαρίστησι ό νέος: όσα άκουγε τά έγραφε στην καρδιά του καί σιγά-σιγά έτρώθη από θεϊον έρωτα καί έθερμαίνεται ή καρδιά του. Γνωρίστηκε μάλιστα μέ άλλους δύο νέους καί έγίναν πολύ καλοί φίλοι.

Έπεσε τότε πανούκλα στη Σμύρνη καί οι τρεις φίλοι συμφώνησαν νά τάξουν από μία λαμπάδα ό καθένας στόν Άγιο Γεώργιο, γιά νά φυλαχθούν από την επιδημία. Αλλά δέν μπόρεσε ό νεαρός Κωνσταντίνος νά ξεφύγη από τή νοσητή πανούκλα καί κλιίστηκε ότόν βόρβορο τών άμαρτιών. Κάποτε συνήλθε, θυμήθηκε την προηγούμενη εύλογημένη κατάστασί του, καί ως διωκόμενος από τόν φόβο μήπως νικηθή καί πάλι από την άμαρτία, έτρεξε στη θάλασσα καί βρήκε ένα πλοίαριο γιά τό Άγιον Όρος.

Είς τό Άγιον Όρος οι Πατέρες έφοβούντο νά τόν δεχθούν, όταν άκουγαν ότι είναι Άγαρηνός, διότι, αν μάθαιναν περί αυτού οι Τούρκοι, θά άκολουθούσε μεγάλο κακό γιά όλους. Ός γνωστόν οι μουσουλμάνοι δέν επιτρέπουν την άλλαξοπιστία καί ή

ποινή είναι θάνατος. Ό Κωνσταντίνος πήγε στη Νέα Σκήτη, ό-

που δήλωσε, ότι ποθοῦσε νά λάβη τό Άγιο Βάπτισμα. Οι Μοναχοί τό ανέφεραν στην κυρίαρχο Ίερά Μονή του Άγίου Παύλου, απ' όπου δόθηκε -για τόν φόβο τών Τούρκων- ή έντολή νά διωχθή προς την Μεγίστη Λαύρα.

Ό νέος λυπήθηκε γιά τήν άποβολή του καί πηγαίνοντας προς την Ίερά Μονή Μεγίστης Λαύρας πέρασε από την Σκήτη της Άγίας Άννης, όπου συνήντησε έναν έναρετο πνευματικό. Μετά τρεις ήμέρες συνέχισε προς την Λαύρα, αλλά επειδή δέν μπορούσε νά προχωρήσει λόγω τής πυκνης όμίχλης πού επικρατούσε, πήγε στη Σκήτη τών Κουσοκαλυβίων, ό-

που τόν ανέπαυσε ό Δικαίος, καί έπειτα τόν έστειλαν καί αυτοί στη Λαύρα. Στόν δρόμο συνήντησε κάποια τεράστια δένδρα, στην κορυφή τών όποίων έβλεπε από ένα Σταυρό. Προσκύνησε ό Άγιος όλους τους Σταυρούς καί θαυμάζοντας έλεγε: "Κύριε έλέησον: τί πολλοί Σταυροί είναι εδώ;" καί αισθανόταν καί μία θαυμάσια ευωδία.

Όταν έφθασε στη Λαύρα, φοβήθηκαν οι Μοναχοί νά τόν κρατήσουν καί τόν έστειλαν στόν Παναγιώτατο Πατριάρχη Γρηγόριο τόν Ε', ό όποιος βρισκόταν τότε στην Ίερά Μονή Ίβήρων. Ό νέος έκλαιγε τή συμφορά τής άποτυχίας του καί λυπόταν υπερβολικά. Τότε εμφανίστηκε μπροστά του μία ώραιότατη γυναίκα, ή όποία του είπε νά μή λυπάται, αλλά νά επιστρέψη στη Σκήτη Κουσοκαλυβίων. Τό πρωί πήγε εκεί βιαστικά καί διηγήθηκε στόν Δικαίο τήν εμφάνισι τής γυναίκας

καί τό τί ακριβώς του είπε.

Όταν άκουσε τή διήγησι ό Γέροντας, χάρηκε καί έκρυψε τόν νέο στην καλύβη του, αλλά, γιά νά μένη καί ήσυχος, μετά από μερικές ήμέρες τόν έστειλε στόν Πατριάρχη μαζί μέ έναν αδελφό. Ό Πατριάρχης θέλησε νά τόν δοκιμάση καί του είπε: "Τί προσήλθες προς ήμάς τούς καταφρονημένους, ώ νέε; Τί ζητείς από ήμάς μηδέν έχοντας καθώς μάς βλέπεις; Ήμείς δέν είμεθα ταπεινότεροι απ' όλα τά έθνη; Έσεις έχετε τό βασιλειον καί τήν δόξαν καί πάσαν απόλαυσιν του κόσμου. Πώς μόνο σύ δέν ευχαριστείσαι, όπου τόσοι καί τόσοι ποθούν τήν απόλαυσιν τής προσκαίρου τούτης ζωής καί σύ τήν καταφρονείς; Έλα στόν έαυτό σου".

Ό Άγιος όσο άκουγε αυτά τά λόγια, είχε χαμηλωμένα τά μάτια καί έκλαιγε πικρά. Όταν είδε ο Πατριάρχης τόν νεο γεμάτο θερμά δάκρυα, άλλαξε τήν όμιλία καί άρχισε νά του δίνη θάρρος καί νά τόν παρηγορή λέγοντας: "Σέ λίγο θά έρθω ό ίδιος στό Κουσοκαλύβια νά σε βαπτίσω: μόνο προετοίμασε τόν έαυτό σου μέ άγνεία καί προπαντός νά είσαι κρυμμένος". Αφού είπε αυτά τόν απέλυσε εν ειρήνη.

Γύρισε στό Κουσοκαλύβια ό Άγιος καί κάθισε μόνος στην καλύβη του σχεδόν έξι ήνες. Τό πνεύμα τής πονηρίας τόν στενοχωρούσε πολύ: πότε του έλεγε νά φύγη από εκεί καί πότε μέ διάφορα άλλα δέν έπαυε νά καταβολώνη τή διάνοιά του. Ό Άγιος έστενοχωρείτο πολύ για-

τί καθυστερούσαν νά τόν βαπτίσουν καί συνεχώς παρακαλούσε τόν Γέρον-

τά του, ό όποιος βλέποντας τή μεγάλη προθυμία του, αποφάσισε νά τόν βαπτίση ό ίδιος. Μόλις ό ιερεύς είπε: "Βαπτίζεται ό δούλος του Θεου Κωνσταντίνος εις τό όνομα του Πατρός καί του Υιου καί του Άγίου Πνεύματος", ώ του θαύματος, άστραψε τόσο τό πρόσωπό του, ώστε οι παριστάμενοι δέν δύνονταν νά τόν άτενίσουν. Τόση χάρι καί χαρά έλαβε, πού ύπηρετούσε εις τά διακονήματα μέ άκάματη προθυμία.

Μετά από λίγο καιρό πήρε εύλογία νά προσκυνήση τήν Πορταΐτισσα στην Ίερά Μονή Ίβήρων, όπου είχε τάξει μία λαμπάδα. Μετά, πήγε στη Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, όπου προσ-

κύνησε νεοφερμένα λείψανα Νεομαρτύρων καί αφού τά ήσπασθη μέ εύλάβεια, ένθουσιάστηκε καί αιχμαλωτίστηκε από τήν ιδέα του μαρτυρίου. Αλλά ό πνευματικός του τόν συνεβούλευσε νά επιστρέψη στόν Γέροντά του. Στά Κουσοκαλύβια ήτο περιλυπος. Τόν ρώτησε ό Γέροντας τήν αίτία καί έμαθε ότι τόν κατέχει, τόν καιει ό πόθος του μαρτυρίου. Δόξασε τόν Θεό καί είπε: "Εύλογητός ό Θεός, τέκνο μου: αν αυτό Του είναι εύάρεστο, Αὐτός ως Παντοδύναμος καί θ' άρχιση καί θά τελειώση τό συμφέρον τής ψυχής σου". Μετά σαραντά ήμερών άυστηρά νηστεία καί πολλή προσευχή, είδε τό έξής όραμα. Βρισκόταν στην Άγία Σοφία καί πάνω στό ύψος του τρούλλου καθόταν ό Δεσπότης Χριστός σε θρόνο υπέρλαμπρο καί γύρω του πλήθος ούρανιου στρατιάς. Ένας, πού διέφερε από τούς άλλους, πολύ ένδοξος, ίσως ό Μέγας

Άγιος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ό έξ Άγαρηνών

Αθωνικά

Τό θαῦμα τῆς Θείας Πρόνοιας

Τά ιερά Ἰουχαστήρια τῆς Σκήτης τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, μὲ ἄκρα ἀσκητική ζωή, μὲ ἐγκράτεια καὶ σωφροσύνη, μὲ ἀκτημοσύνη καὶ ἀδιάλειπτη προσευχή καὶ μὲ κάθε εἶδος ἀρετῆς ἦταν κοσμημένοι ὁ Μοναχὸς Χερουβεῖμ.

Ἐ μεγάλη ἡλικία εὐρισκόμενος καὶ σὲ περίοδο βαρύτατου χειμῶνα, εἶχε ἀποκλεισθεῖ τελείως ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ ἦταν ἄσιτος πάνω ἀπὸ μία ἐβδομάδα. Πλησίαζε νὰ βραδυάσῃ καὶ ὁ Γερο-Χερουβεῖμ, ὅπως ἔκανε τὴν προσευχή του, ἄκουσε κτυπήματα στὴν πόρτα τῆς Καλύβης του. Ἀνοίγει καὶ βλέπει ἕναν κοσμικὸ ἄνθρωπο νὰ ἔχῃ τὸ μουλᾶρι του φορτωμένο.

Ὁ κοσμικὸς ρώτησε τὸν Γερο-Χερουβεῖμ, ἂν εἶναι μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ τὸ Ἰουχαστήρι τοῦ Ἁγίου Πέτρου" καὶ ἂν προλάβει νὰ πάῃ πρὶν νυχτώσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου.

"Ἀπ' ἐδῶ, ξένε μου, ὁ Ἅγιος Πέτρος εἶναι πολὺ μακριὰ καὶ, μὲ τὸ χιόνι πού ἔχει ρίξει, εἶναι ἀδύνατο νὰ πᾶς, ἔστω κι ἂν εἶχες μπροστὰ σου ὀλόκληρη ἡμέρα καλοκαιριάτικη, ἀλλὰ ἂν θέλῃς μπορεῖς νὰ μείνῃς ἀπόψε ἐδῶ καὶ τὸ πρωὶ φεύγεις", εἶπε ὁ Γερο-Χερουβεῖμ.

"Γέροντα, ἐγὼ ἔχω φέρει μερικά τρόφιμα, τὰ ὁποῖα θέλω νὰ πουλήσω καὶ τὸ βράδυ νὰ γυρίσω πίσω στὸ σπιτί μου", ἀνταπάντησε ὁ ξένος. "Ἀν θέ-

λης ἐσύ νὰ τὰ κρατήσῃς καὶ νὰ μοῦ δώσῃς καμμιά εὐλογία, νὰ τὰ ξεφορτώσω ἐδῶ καὶ νὰ πηγαίνω".

Ὁ Γερο-Χερουβεῖμ λυπήθηκε καὶ εἶπε στὸν ξένο ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα σὲ μιά γωνιά καὶ ἐκεῖνος θὰ τοῦ ἔδινε μιά εὐλογία, πού τοῦ εἶχε ἀφήσει πρὶν λίγες ἡμέρες ἕνας ξένος. Πῆγε λοιπὸν στὸ δωμάτιό του νὰ φέρῃ τὴν εὐλογία καὶ στὸ μεταξύ ὁ ξένος ξεφόρτωσε τὰ πράγματα ἐκεῖ πού τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Γέροντας καὶ ἔγινε ἄφαντος.

Ὁ ξένος γύρισε ὁ Γερο-Χερουβεῖμ εἶδε τὰ πράγματα ξεφορτωμένα, ἀλλὰ ὁ ξένος δὲν φαινόταν πουθενά. Βγήκε ἔξω πρὸς ἀναζήτησί του, ἀλλὰ

δὲν εἶδε τίποτα. Κοίταξε προσεκτικὰ στὸ χιόνι ἔξω ἀπὸ τὴν Καλύβη του, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε ἴχνος, πού νὰ φανερώνη ὅτι πέρασε ἄνθρωπος, οὔτε ἀχνάρια ζώου καὶ τοῦ φάνηκε πολὺ περιεργό.

Ὁ ξένος κατάλαβε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ θαῦμα. Πῆρε τὰ πράγματα στὴν ἀποθηκούλα του, ἔκανε θερμὴ προσευχή, παράκλησι καὶ δοξολογία καὶ μὲ δάκρυα εὐχαρίστησε τὸν Θεό. Θυμίασε καὶ γέμισε ἡ καρδιά του χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι ἀπὸ τὴ χάρι καὶ εὐλογία τῆς Θείας Πρόνοιας, ἡ ὁποία εὐλόγησε τὰ πράγματα τόσο, πού βάστηξαν μέχρι πού πέρασε ὅλος ὁ χειμῶνας. ✠

ΚΑΤΑΛΑΛΙΑ καὶ ΚΑΤΑΚΡΙΣΙΣ

Κάποιος Γέροντας, ὁ ὁποῖος φημιζόταν γιὰ τὴ σοφία του, ἐρωτήθηκε κάποτε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, τί εἶναι καταλαλιά καὶ τί κατάκρισις, καὶ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθη ἐξήγησι:

- Μὲ τὴν καταλαλιά φανερώνη κάποιος τὰ κρυφὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀδελφοῦ του. Μὲ τὴν κατάκρισι καταδικάζει τὰ φανερά. Ἄν εἰπῇ, λόγου χάρι, πὼς ὁ τάδε ἀδελφός εἶναι μὲν καλοπροαίρετος καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ τοῦ λείπει ἡ διάκρισι, αὐτὸ εἶναι καταλαλιά. Ἄν ὅμως εἰπῇ, ὅτι ὁ δεῖνα εἶναι πλεονέκτης καὶ φιλάργυρος, τοῦτο εἶναι κατάκρισις, γιατί μὲ τὸν λόγο αὐτὸ καταδικάζει τίς πράξεις τοῦ πλησίον του. Ἡ κατάκρισις εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν καταλαλιά.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείων: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμὸς Ἰδέσας
4 9 3 9

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ